

Om Kirkegaardenes Ret til at frede Træer paa Gravstederne.

„Naar en Kirkegaard skal være den rolige, smukke og harmoniske Mindelund, som man de fleste Steder baade i By og paa Land stræber efter at skabe, saa nytter det ikke, at de enkelte Familier ordner hver sit Gravsted helt efter eget Tykke.

Der maa være en Myndighed, Bestyrelse eller et Udvalg, helst bistaaet af en Kirkegaardsgartner eller anden sagkyndig Hjælp, som har det afgørende Ord, naar Talen er om Plantning paa Gravsteder eller om Fjernelse fra disse af saadanne Træer eller Buske, som giver Kirkegården sit særlige havemæssige eller landskabelige Præg.

Om dette Forhold indeholder de fleste nutidige Kirkegaardsvedtægter, ogsaa den her i Horsens gældende, klare og bestemte Forskrifter, og noget af det allerførste, der heri slaas fast, er dette, at af Gravsteder kan ingen blive Ejer, men kun *Lejer* for længere eller kortere Aaremaal.

Her kniber det for nogle Gravstedslejere. De holder paa, at de har *købt* deres Gravsteder, at de derfor ogsaa maa være *Ejere* af dem og kan lade og gøre med dem, ganske som de vil.

Blandt flere paa dette Spørgsmaal her opstaaede „Sager“ har en verseret hele Sommeren og har først nu funden sin Afslutning.

Paagældende Sag angik en Person, der ikke af Kirkegaardsværgen og Kirkegaardsgartneren kunde faa Lov at fjerne mere end to af fire Træer, der i Løbet af 10–15 Aar er vokset op paa Vedkommendes Familiegravsted og nu navnlig for de to's Vedkommende efter Kirkegaardsgartnerens Mening var indgaaet som et smukt Led i Kirkegaardens samlede Træbestand. Vedkommende *vilde* imidlertid have alle fire Træer bort og lod saa de to sidste fjerne for egen Regning og i et Øjeblik, da der intet Opsyn befandt sig i den paagældende Del af Kirkegården.

Sagen har paa det stedlige Kirkegaardsudvalgs Foranledning været baade ved Politi, Stiftamt, Provstiudvalg og Stiftsovrighed, og derom var der overalt fuld Enighed, at Vedkommende havde gjort sig skyldig i Overgreb, og at, som det hed i en Erklæring fra Provstiudvalget, „... det (Kirkegaardsudvalget i Horsens) maa kunne støtte sig til de paagældende Vedtægter, hvis det virksomt skal værne Kirkegården“.

Imidlertid enedes de nævnte Myndigheder om at slutte sig til en Skrivelse af 22. Juli 1927 fra Aarhus Stiftsovrighed, hvorefter Sagen under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder afgøres derved, at der af Kirkegaardsbestyrelsen gives paagældende Paalæg om fremtidig nøje at overholde de i Kirkegaardsvedtægten indeholdte Bestemmelser.

Kirkegaardsudvalget, som har tilstillet os denne Redegørelse, erklærer sig for saa vidt tilfreds med Sagens Udfald, som dette understøtter Kirkegaardsgartnerens, Kirkegaardsværgens og Kirkegaardsudvalgets Ret til at tale med, naar større Forandringer ved et Gravsteds Beplantning m. v. ønskes foretaget“. („Horsens Avis“ 27. Okt. 1927).

Det ligger nær, i Tilslutning til den anførte Redegørelse om Sagen i Horsens, at henlede Kirkegaardsbestyrelsernes Opmærksomhed paa, hvor vigtigt det er, at man har et godt Reglement for Kirkegården; men det foranlediger rigtignok ogsaa Opkastelsen af Spørgsmaalet om virksomme Foranstaltninger overfor, hvem der forbryder sig alvorligt imod Reglementet. Her er et Problem, der vist ikke før har været taget alvorligt under Behandling, og som det utvivlsomt vil være rigtigt at tage op.